

ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤ. ΙΩ. ΔΡΟΜΑΖΟΥ.

Γ. ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΟΥ:

«Χάσαμε τή θεία στόπ»

«ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΟΑ» (Ζωγράφου). Σκηνοθεσία: Θανάση Παπαγεωργίου. Σκηνικό: Γιώργου Ζιάκα

Γνωστός ήθοποιος ο συγγραφέας έδωσε με το πρώτο του έργο μια έξαιρετη σάτιρα λαϊκών - μικροαστικών ήθων. Μια σάτιρα που ευτύχησε σε μια εξίσου εξαιρετη παράσταση. Κάτω από ένα άστραφτερό και άμεσο διάλογο κυλάει η καθημερινή ζωή ενός ζευγαριού. Άλλά ο άμεσος αυτός διάλογος, διανθισμένος με γνήσιο λαϊκό χιούμορ —τόσο που νομίζεις προς στιγμήν ότι παρακολουθείς κωμωδία— κρύβει ακριβώς τη συμβατικότητα των σχέσεων του ζευγαριού, που δεν έχει και τόσο σχέση με τη χαρούμενη ατμόσφαιρα του κωμικού. Τρισευτυχισμένο —τρόπος του λέγειν— ζευγάρι η Ούρανία και ο Θανάσης. Άράθυμος αυτός, όλο τάχει με τ' άφεντικό του —είναι οδηγός τυτιοφόρου— ή με το συνάδελφό του, που ενώ παίρνει το δώρο από τον εργάτη, δεν βγάλη άχνα. Θέλει να δουλεύη αλλά θέλει να τον έχουν κι' ανάγκη. "Όλα τά βρίσκει στραβά, έγνωιες δά είναι αυτές, το σπίτι ναρθη δόλτα, τὰ μικροχρέη και το μόνο που θάθελε ήταν, να γίνη κυβερνήτης έστω και για μια μέρα και να βάλη τὰ πράγματα στη θέση τους. Είναι κι' ο «δοσάς» βέβαια, ο έμπορος, που περνάει κάθε λίγο και λιγάκι. Άλλη έγνοια αυτή. "Όλοι του χρωστάνε. Μόνο που ο δοσάς προμηθεύει στην Ούρανία πικάντικα έσώρουχα, με τη διαφορά ότι είσπράττει την πληρωμή σέ... είδος. Κατά τὰ άλλα το ζευγάρι περνάει ζωή χαρισάμενη. Έχουν στο σπίτι και μια θεία έτοιμοθάνατη, κάτι περιμένουν από μια ψευτοκληρονομιά, η Ούρανία λέει να ρίξουν πλάκα να μεγαλώση λίγο το ρημάδι, ο Θανάσης θέλει να πάρη μηχανάκι, ώσπου η θεία, κάτι άπ' την άρρώστια της, κάτι σαν να την έσπρωξε ο Θανάσης, εκεί που πήγε να πέση άπ' το κρεβάτι της, μάς άφησε χρόνους. Τώρα «τεθλιμένοι» πάνω άπ' το φέρετρο, περιμένουν τους άλλους συγγενείς που δε λένε να φτάσουν. Άρχίζουν τις μικροδιαφορές για την κληρονομιά, περνάνε στον ψιλοκαυγά, ώσπου η Ούρανία ανακαλύπτει ότι κάτι μαλαματικά της θείας τὰ έχει ήδη σουφρώσει ο Θανάσης. Πέφτει ξύλο, και η Ούρανία έκδιάζει πώς αν δεν της δώση τὰ μαλαματικά, θά μαρτυρήση πώς έσπρωξε τη

θεία και πέθανε! Έξαλλος ο Θανάσης, της ρίχνεται, της τὰ λέει «χύμα», που την πήρε άφραγκη και πώς χωρίς αυτόν θά ψοφήση της πείνας, που δεν είχε ούτε «βρακι» να φορέση, κλπ. κλπ. Τί ήταν να τὸ πῇ αυτό. Η Ούρανία με εύγλωττη χειρονομία σηκώνει το φουστάνι της και δείχνει το «έμπόρευμα» του δοσά! Σαν να τούλεγε, νά, έτσι τὰ βγάλαμε πέρα.

Η υπόθεση κυλάει γοργά, χωρίς χάσματα, το ίδιο κι' η παράσταση κυλάει με γρηγοράδα και σπιρτάδα χάρη στους δύο ήθοποιους Θανάση Παπαγεωργίου, που σκηνοθέτησε και το έργο και Λήδα Πρωτοψάλτη, που όχι μόνο ήταν άψογη, αλλά είχαν μπή στο πετσί του ρόλου τους. Με την υποκριτική τους μπερδεύαν το θεατή ανάμεσα στη σάτιρα και την κωμωδία, ώσπου να του άποκαλύψουν το «μυστικό» της συμβατικότητας που κρύβονταν κάτω από τη χαρισάμενη και εύθυμη ζωή τους. Και οι δύο τους υπήρξαν υπέροχοι. Μαζί με τις πινελιές που έδωσαν οι γειτόνισσες, κράτησαν αδιάπτωτο το ένδιόφρον για την παράσταση, επικοινωνώντας άμεσα με το κοινό σε κάθε στιγμή. Αυτό το παιγνίδι που έστησε ο συγγραφέας, η παράσταση το άπέδωσε πολύ σωστά.

Το σκηνικό στάθηκε ένας παράγοντας της ωραίας παράστασης. Έκτός του ότι λειτουργούσε θαυμάσια στην κίνηση των ήθοποιών ή όλη κατασκευή και διακόσμηση του είχε μια λεπτότατη είρωνεία του μικροαστικού «λαϊκού» γούστου.

Το έργο, από τὰ έναρκτήρια της φετινής περιόδου, δείχνει ότι και έλληνικό έργο και παραστάσεις με τη σφραγίδα της καλλιτεχνικής εύαισθησίας υπάρχουν. Είναι ένα έργο που δεν πρέπει να το χάσετε, ένα γνήσιο κομμάτι της έλληνικής πραγματικότητας, μια άστραφτερή σάτιρα των ήθων μας γεμάτη κωμική εύφορία. Η έπιτυχία του θεάτρου «Στοά» είναι και μια έπιτυχία του άποκεντρωμένου θεάτρου. Αν η «Στοά» σταθή με συνέπεια στο ρεπερτόριό της και αποφύγει τις άσκοπες αναζητήσεις έχει την έλπίδα να γίνη ένα θεατρικό κέντρο αξιόλογο. Αυτό έδειξε το «Χάσαμε τη θεία στόπ».